

אודיסס בא אל הפיאקים

לו לעזר במצוקתו (110-185). ובסיקיה מלבישה ומאכילה את אודיסס (186-249). ונותנת לו הזראות איך יגיע אל בית המלך. ובסיקיה חוזרת לבית אביה ואודיסס הולך בעקבות עגלתה מרחוק, כדי למנוע שמועות דפוי; בהגיעו לחורשה שלפני העיר נשאר להתמתין שם והתפלל אל אתנה (250-330).

אתנה מזרזת בעלום את ובסיקיה, בת אלקינואוס מלך הפיאקים, כי תרד אל חוף הים לכבס את שמלותיה (1-47). משגטלה רשות מאביה יורדת ובסיקיה בפקר אל חוף הים, ובגמר הכביסה היא משחקת עם נערותיה בכדור (48-109). אודיסס הקיץ משנתו ובראותו את ובסיקיה התחנן כי תזכה

הבה נרדה לכבס הבגדים עם שחר יופיע. גם אני אלנה אלך להיות לך לעורה, למען תכלי מהר המלאכה, כי לא תרבי היות בביתך. רבים המבקשים לקחתך לאשה, והמה אצילי עם הפיאקים, כי את גם את הן מורע אצילים. קומי ועוררי בפקר את אביך הנבר המהלל, בקשי את פניו וימן לך פרדים ועגלה להוביל שמלות, חגורות ושמיכות מבריקות, בגדיך וגם אותך - וזאת לך נאה ונאה ביותר מלכתך ברגל, והרחק מאד מן העיר גם ברכות הכביסה והמים. פכה דברה אתנה כחלת-העין, ותעל הר אולימפוס ששם, כפי שמספרים בני-אדם, משכן האלים, וכול-עד אין רוחות וחיונים, ואין מטר לרטיב הכתלים, ואין שלג לכסוח עליהם, אך אתר נמתח, ואין עב ואין ענן אף אורות צהצחות ושפכים. שם אלהים מאשרים מבליים ימיהם בנעימים, שמה רחקה אתנה, כי יעצה עציה לנערה. ואאוס, היושבת על כסאה המפאָר, הופיעה ותער את ובסיקיה הלבושה מחלצות משתאָה לחלומה. והלכה להיכל אביה לספר להוריה חלומה, גם לאביה גם לאמה היקרים; שם פנימה מצאתם. ישבה על יד הפירים וסביב לה כל אמהותיה, שורה החוסים הדקים כעין ארגמן-ים; פגשתו בשער ההיכל, כי הלך גם הוא אל הנשיאים הנדיבים, אל המועצה, כי שמה קראוהו נדיבי פיאקה. נגשה אליו ותקרבו, ותאמר לאביה החביב: ,,אבא יקירי, וכלום לא תצנה לרתם לי עגלה רמה הדורגת-אופנים, להוביל את בגדי החמודים לכבס במימי הנחל, כי רבים עמדי וצואים. וצריך, בלכתך למושב הטובים-בעם להועץ

פכה גם שם את שנתו אודיסס האיש רב-התלאות נלאה מעמל ושנה; ופלס-אתנה בת ואוס באה, הניעה אל אדמת עם-הפיאקים ולעירם. והמה גרו לפנים בהפריה רבת-הכרים, קרובים אל עם הקיקלופים, אל אנשי העתק והנרון אשר עשקום, כי היו עולים על אלה בכה. הוציא אותם משם ובסיקיה האיש האלהי לגור בסכריה והרחק מאדם מלמד-חרשת. חומה בנה מסביב לעירם ויסד בתיהם, הקים היכלות לאלים ויחלק ביניהם השדות. אוּלם כבר קדמו המות וירד שאולה אל הדס, מלכם אזי אלקינואוס, הדומה בהכמתו לאלים. ירדה האלה אתנה כחלת-העין לארמונו, וזממה תשובת אודיסס הנבר הנדיב לביתו. וכןסה לחדרה המפאָר אשר לבתו, בו תישן כלילת היפי, הדומה לאלות בקומה ובהאר - היא ובסיקיה הנערה, בת אלקינואוס הנדיב. שמים אמהות, שחוננון הן הכריטות, ישנות אצל המוחות מכאן ומכאן לדלתות הנוצמות. וכןסה כרות נושבת, קרבת עד משת הנערה, עמדה למראשותיה ותשא אמרתה ומען ותארה כהאר בת דימס המצין בין יורדי הימים. היתה הנערה בת-גילה ונפשה מאד נקשרה בנפשה, דממה אליה אתנה כחלת-העין ותאמר: ,,ובסיקיה, האמנם רפת-ידיים את לאמך? הנה בגדיך החמודים מנחים והמה מלכלכים; קרבו ימי נשואיך, ואת יקוקה לשמלות הנאות ללבש לבשרך שלך ובשביל שושביניך יובילוך, כי בזה תנחלי שם לך ותהלה בפי כל הבריות, ישיש עליך גם אביך גם אמך הורתך הגבירה.

35
40
45
50
55
30

הַרְרִי טִיגֵטוֹס הַרְמִים אוּ שִׂיא אַרְיִמְנֹתוֹס, כִּי תִגִּיל
 בְּצוּרָה חִזְרִי-הַיָּעַר, וְעִפְרֵי הַצְּבָאִים תִּקְלִים,
 105 וְאַתָּה כָּל נִימְפֹת-הַשָּׂדֶה, בְּנוֹת וְאוֹס הָאוּחוֹ-בְּאַגִּיס,
 יַחַד מִשְׁחַקְנָה אֶת שְׁחֻקָה לְשִׁמְחַת לֵב לִיטוֹ הוֹרְתָה,
 וְעוֹלָה הִיא עַל כְּלָנָה וּגְבוּהָה מִרְאֵשָׁה וּמַעֲלָה,
 נִקַּל לְהַפְרִיר בְּאֵלָה, וְאִם גַּם מֵאֵד יִפּוּ כְּלָתָן, -
 כִּכָּה הַצְּטִיגָה הַנַּעֲרָה הַתְּבוּלָה בֵּין כָּל אִמְהוּתֶיהָ.
 110 אוֹלָם כְּאֶמְרֵן בְּלִבְנָן כְּבֹר לְשׁוֹב הַבְּיָתָה הַעִירָה,
 אֶסְרוּ הַפְּרָדִים לְעֻגְלָה וְכִפְלוּ הַשְּׂמָלוֹת הַנָּאוֹת,
 זָמָה אַחֲרַת הָאֵלָה אִתְּנָה כַחֲלַת-הָעֵין
 אֲשֶׁר יִתְעוֹרֵר אוֹדִיסֵס וְרָאָה הַנַּעֲרָה הַיָּפָה,
 וְהִיא חוֹבִילָה הַעִירָה אֶל הַפִּיאָקִים הַנְּדִיבִים.
 115 זָרְקָה הַגְּבִירָה כְּדוּרָה בְּאֵנוֹת הַשְּׂפָחוֹת, הַחֲסִיאָה
 אֶת הַמַּטְרָה, כִּי נָפַל בְּזֶרֶם הַנְּהַר, בְּמַצּוּלָה.
 וְקָרָא כְּלָתָן קוֹל גְּדוֹל, וַיִּיקֶץ אוֹדִיסֵס הַנְּדִיב.
 לָשֶׁב וְהִרְהַר בְּלִבּוֹ וַיִּוֹעֵץ בְּנַפְשׁוֹ וּכְלִיֹּתָיו:
 „אוֹי לִי לְאַרְצָם שֶׁל אֵיזָה בְּנֵי אֲנוּשׁ בְּנֵי-תַמְנַתָּה הַנַּעֲמָזִי
 120 שְׂמָא עִם אֶכּוֹר הַלֵּב, גּוֹי גְּבַל וְגָדֵק לֹא יִדְעוּ
 וְאוֹלֵי עִם מְכַנִּים אוֹרְחָה, יִרְאִי אֱלֹהִים, חֲסִידֵיהֶם
 הִנֵּה מַצְלִילָל בְּאֲנִי כְּקוֹל שֶׁל גַּעְרוֹת, קוֹל נְשִׁים,
 קוֹלוֹת הַנִּימְפֹת הַגְּרוֹת עַל רֵאשֵׁי הַהָרִים הַרְמִים,
 שְׂכֹנוֹת בְּאֲחוּ עַל נַחַל וּבְעֵינֹת הַהָרִים בְּזֶרֶם.
 125 וְאוֹלֵי קִרְבָּתִי עַד נָאוֹת בְּנֵי-אָדָם מִדְּבָרִים לְשׁוֹן-אָדָם
 הִכָּה אֲנִסָּה בְּעַצְמִי וְאָבֵא עַד חִקְרוּ וְאָרְאָה.”
 כִּכָּה דִבֶּר אוֹדִיסֵס וַיֵּצֵא מִסַּבְכוֹ-מִחְבוּאוֹ,
 פָּרַס בְּיָדוֹ חֻקְשָׁה מְשֻׁלְחוֹת חֵשִׁית סִרְעָפָה,
 מִרְבַּת-עֵלִים, לְכִסּוֹת בָּה עֵרוֹת בְּשָׂרוֹ הַעֵרָם.
 130 וַיֵּצֵא כְּאֵרֶיָה הַהָרִים בּוֹטֵחַ בְּכַחוֹ וְאוּגוֹ,
 צוּעֵד בְּסוּפָה חֹרֵם וְעֵינָיו מִתְלַקְחוֹת נוֹרְאוֹת,
 בּוֹעֵרוֹת, לְנַפֵּל בְּבִקְרָיִם אוּ לְפָרֵץ בְּעֵדְרוֹת הַצִּנְהָ,
 לְאָרֶב לְאֵילוֹת הַיָּעַר, כִּי בִטְנוֹ הִרְעִיבָה לוֹ תַצִּיק
 לְנִסּוֹת גַּם לְבְנֵי-צֹאן, לְרַחֲלִים בְּגִזְרוֹת-מִבְּטָחִים, -
 135 כִּכָּה הִתְכוּנֵן אוֹדִיסֵס לְאֵשֶׁת אֶל קַהֲלֵי הַעֲלָמוֹת
 יְפוֹת-הַמַּקְלָפוֹת, וְאִם עִירָם; כִּי אֶכְף עָלָיו הַמַּצּוּק.
 וְרָאָה מֵאֵד נוֹרְאָה לְנַעֲרוֹת, כִּי רִפְשׁ חֵים מְכִסְחוֹ;
 חָשׂוּ, הַתְּפוֹרוֹ בַּפֶּחַד הִנֵּה וְהִנֵּה בְּחוּפִים,
 כְּלִיתִי אִם בַּת-אֶלְקִינוֹאוֹס שְׁעָמְדָה, יַעַן כִּי נִטְעָה
 140 פִלְס-אִתְּנָה בְּלִבָּה הַעֵז וְחַסְרָנָה הַפֶּחַד.
 פָּנָה אוֹדִיסֵס אֵלֶיהָ וַיַּעֲמֵד וַיִּוֹעֵץ בְּלִבְבוֹ:
 שְׂמָא יַחֲבֵק בְּתַחֲנָה אֶת בְּרַפְיָה הַנַּעֲרָה הַנָּאוָה,
 אוּ אֶךְ יַדְבֵּר מִרְחוּק וּבְחֻלְק שְׂפָתִים יַתְחַנֵּן,
 כִּי תִנְהַגְּנוּ הַעִירָה וְתַתֵּן לוֹ שְׂמָלָה לְבָשָׂרוֹ.

עֲצוֹת, שִׁיחֵיו בְּגִדְרֵךְ לְבִשְׂרֵךְ גַּם אֶתָּה נְקִיָּים.
 וְהִנֵּה בְּחִיכָל שְׁלֵף חֲמֹשֶׁת בְּנֵיךְ הַיָּקָרִים,
 שְׁנַיִם נְשׂוּאִים, וְהַשְּׁלִשָּׁה עוֹדֵם בְּחוּרִים בְּאַבָּם.
 וְהִמָּה תְּמִיד תְּשׁוּקָתָם, כִּי יִהְיוּ בְּגִדְיָהֶם נְקִיָּים
 65 בְּלִקְתָּם לְמַחֲלוֹת מִתְּנִיָּים; וְעָלִי הֲלֵא לְדָאג לְכָל אֵלָה.”
 כִּכָּה הִגִּידָה. כִּי בּוֹשָׁה לְדַבֵּר לְאַבְיָה עַל אֲדוֹת
 יוֹם חַתּוּנָתָה לוֹ עֲרֻנָּה; אֶךְ הִיא הַבֵּין לְרַעְיָה וַיֹּאמֶר:
 „לִקְדָּה, אֵינִי מוֹנֵעַ דִּבְרַי מִמֶּךָ, גַּם הַפְּרָדִים.
 לְכִי לָךְ, עַבְדֵי יִכְיֶוּ בְּשִׁבְלֵיךְ עֻגְלָה גְבוּהָה
 70 יִפְתְּ-אוֹפּוֹנִים, וְשִׁמוּ עָלֶיהָ הַמַּכָּה מִמַּעַל.”
 כִּכָּה אָמַר, וַיֵּצֵאוּ לְעַבְדָּיו, וְהֵם שְׂמָעוּ בְּקוֹלוֹ.
 עָרְכוּ בְּחֻצֵר פְּחוּץ הַעֻגְלָה יִפְתְּ-הָאוֹפּוֹנִים,
 נִהְיוּ חֵישׁ אֶת הַפְּרָדִים אֶל תַּחַת הָעַל לְעֻגְלָה.
 75 יָרְדָה הַנַּעֲרָה, הִבִּיאָה הַבְּגָדִים הַצְּחִים מִחוּדְרָה
 וַתַּעֲמִיסֵם עָלֶי הַעֻגְלָה הַבְּנוּיָה-לְתַפְּאָרָה.
 וְאִמָּה הִבִּיאָה מִכְּלַת סוּעֵדָת לְכַבּוֹת בְּטָנָא,
 צִדָּה וַיְמִינֵי מִמַּתְקִים, נִינֵן בְּחַמַּת לָהּ מוּגָה,
 חֲמַת עֲשִׂיָה עוֹר-עֵינִים, וַתַּעַל הַבַּת בְּעוֹלָה.
 80 נִתְּנָה גַם שְׂמֵן הַזֵּיית בְּבִקְבוּק שֶׁל זָהָב, לְמַעַן
 תְּסוּף אֶת בְּשָׂרָה גַם הִיא וְכָל שְׂפֹחוֹתֶיהָ הַנְּשִׁים.
 נִטְלָה בְּיָדָה הַשּׁוֹט וּמוֹשְׁכוֹת-הַפְּרָדִים הַצְּחוֹת,
 דִּפְקָה הַפְּרָדִים בְּשׁוֹט, וְהִמָּה הִתְחִילוּ בְּקוֹל שְׁעָטָה.
 חָשׂוּ, לֹא נָחוּ וְנוֹשְׂאִים גַּם אוֹתָהּ גַם כָּל שְׂמָלוֹתֶיהָ.
 לְבִדְיָה לֹא יֵצְאָה, כִּי עֲמָה הַנְּשִׁים הַשְּׂפָחוֹת הִלְכוּ.
 85 וְכִשְׁהִגִּיעוּ עַד זֶרֶם הַנַּחַל הַשּׁוֹטָף בְּיָפוֹ,
 שָׂם גַּם הַבְּרִכוֹת הַכְּבֵדוֹת בְּמִיָּה וְהָיוּ הַמַּיִם
 הוֹלְכִים וְשׁוֹטְפִים לֹא פוֹסְקִים לְנִקּוֹת הַבְּגָדִים הַצּוּאִים,
 שְׂמָה הַתִּירוּ הַפְּרָדִים מִתַּחַת הָעַל, אֶךְ הִרְצִימוּ
 הִלְאָה אֶל דִּשְׂאֵי הָאֲחוּ עַל יַד מִי-הַנַּחַל הַזֶּרֶם
 90 לְרַעוֹת בְּדִשְׂאִים הַמְּתוּקִים כְּדָבֵשׁ. וַתַּעַל הַעֻגְלָה
 חָשׂוּ הַסִּירוּ הַשְּׂמָלוֹת לְתַתֵּן בְּמַיִם הַכֹּהִים,
 רְמִסוֹן בְּרִגְלֵיהֶן בְּשִׁיחוֹת, מִתְּחַרוֹת אִשָּׁה בְּרַעוּתָהּ.
 אֶךְ כְּכִלּוֹתָן לְכַבֵּס וּלְנִקּוֹת כָּל כְּתָם וְכְתָם,
 פָּרְשׁוּן עַל חוּפֵי הַיָּם, כָּל שְׂמָלָה וְשְׂמָלָה בְּמָקוֹם
 95 אֲשֶׁר שָׂם מְרַבִּים הַמַּיִם לְשִׁפְשֵׁף חֻלְקֵי אֲבָנִים.
 רְחַצּוּ אֶת בְּשָׂרָן בְּמַיִם, וְסָכוּ בְּשִׂמְן הַמְּבִרְיק,
 סָעְדוּ לְבָן בְּלֻחָם עַל חוּפֵי הַנְּהַר, מְחַכּוֹת
 עַד שְׂתִיבְשָׁנָה הַשְּׂמָלוֹת הַפְּרוּשׁוֹת בְּלֵהֵט הַשְּׂמָשׁ.
 וְכִאֲשֶׁר שְׂבָעָה גַם הִיא וְכָל אִמְהוּתֶיהָ הַצִּדָּה,
 100 שְׁחָקוּ יַחַדוּ בְּפִדּוֹר, הַסִּירוּ הַצְּעִיפִים מִרְאֵשָׁן.
 פְּתַחָה בְּשֻׁחוֹק גְּבִסִּיקָיָה הַנַּעֲלָה לְבִנְתֵי-הַזִּירוּעוֹת.
 דִּזְמָה לְאַרְטֵמִיס הַשְּׂמַחָה-אֶל-חֲצִים, הַגּוֹלְשָׁה מֵהָרִים,

..נכרי, לא כאחד הנקלים ולא כאיש חסר-לב מראף.
 הואס השוכן-אלימפוס אף בידיו גורלו של אדם
 לתת האשר לכל איש, לשוברים ולרעים גם יחד.
 נחן לך את שלף, ועליך לשאתו בעונה.
 אילם עתה, כשפאת בגבולות ארצנו ועירנו,
 שמלה לא תחסר לך, לא תחסר כל צרכי בן-אדם,
 אשר יקרב במצר מבקש לו מפלט ומחסה.
 גם את הקריה אראך והעם אשר בה אכנוה.
 עם הפיאקים בה יושב, ולמו העיר והארץ.
 הגוי בת-אלקינאווס, המלך הנדיב, המושל
 בעם הפיאקים הגדול בכח וזרוע נטויה."
 מללה ותקרא לשפחות יפות-המחלפות לגשת:
 ..קרבנה, שפחותי, שלמה זה ברחמן פי ראינו הגבר
 אולי אמרתן בלבבכן, אף אחד האישם הצוררים?
 אבל לא קם עוד האיש, וטרם ראה אור שמש,
 אשר יגיע לארץ עם הפיאקים הביא
 קרבות ושד, פי על כן אהבום מאד כל-האלים
 ויושבים אנחנו רחוקים משטף הים רב השאון
 בקצו הארץ, ואין אדם בן-חמותה יתודע אלינו;
 אולם הלז בא אלינו, איש אמלל וגולה נדח.
 והנה עלינו לדאג לו, פי ואוס חונן כל דלים
 ונכרים כלהם, ואם קטנה הנדבה הן תיקר בעיניו.
 חשנה, שפחותי, ותנה גם מאכל גם משתה לנכרי,
 רחמנה את בשרו בנער, במקום מחסה מרוח."
 ככה הביעה, והן עומדות, מעודדות אשה רעומה.
 את אודיסס הושיבו במחסה מרוח, כמאמר
 בת אלקינאווס הנדיב, הלא נבסיקיה הנערה:
 שמלה הניחו על ידו ומעיל ותליפת בגדים.
 ושמן נגר לו נתנו, בבקבוק של זהב הביאו,
 אף עזרוהו פי ירחץ את בשרו בנחל השוטף.
 נשא אמרתו אודיסס הנדיב ונען לשפחות:
 ..אל נא תקרבנה, השפחות! עמדתה מרחוק ובעצמותי
 אסיר הרפש מכתפי ואסוף את בשרי בשמן, ואת
 יען וביען זה כמה שחסר בשרי השמן;
 אפס לא ארחץ בפניכן, כי בשתי, וכלמתי, מחיותי
 צירם ועריה, ונערות יפות-מחלפות כתרוני."
 ככה סת, ומרחמנה להגיד לנערה הגבירה.
 אף אודיסס הנעלה רחץ בנער את בשרו
 כלו מרפש הים על גבו ועל כתפיו הרחבות,
 שטף הדיח מראשו את קצף הים זה השומם.
 ואחרי רחצו למשעי כל בשרו וסוכו בשמן,
 עטה ולבש הבגדים לו נתנה העלמה הבתולה,

145 היה מהרהר בלבו ותיטב העצה בעיניו
 להיות מדבר מרחוק ובחלק שפתיים יתחנן,
 למען לא יחר בו אף הנערה בתבוקו ברפיה.
 פתח ודבר תלקות ובחנף שפתיים התחנן:
 ..גברתי, אנולה פניך, ומי את, בת-אל או בת-אדם?
 150 אם מבנות אלים גם את, היושבים ברחבי שמים,
 הנך ארטמיס האלה בת-ואוס הגדול באלים,
 יען לה דממה קומתך וכתארה תארך ליפי;
 ואם מבנות אדם גם את, מדרים על פני האדמות,
 אשרי אבירך גם אשריח, אשרי הגבירה הנרתה,
 155 גם אשריחם פי שלשה אחיך, שלבם לעולם
 מלא אף חזרה וששון בגללך, עלנך יגילו,
 לראות חטר כמותך בצאתך במחלות מחננו!
 אפס אשרהו לב איש, המאשר ביניהם, הגבר,
 אשר ינהגך אל ביתו, פי גבר על רבים במהר.
 160 יען פי עיני לא ראו כמותך באדם מעולם
 גם בין הגברים וגם בין הנשים; אשתאה למראה
 אכן אף פעם ראיתי גדלוס ליד במת אפולון
 סנסן של תמר מתמר ונאה נרענן כמותך;
 יען גם שמה הייתי ורבים בני חיל עמדי,
 165 בלכתי בדרך עליה נשאתי מכאבות ופנעים.
 ככה הרביתי עמדותי משמאה בנפשי לסנסן,
 יען פי חטר כמהו לא יצא מגוע בארץ,
 ככה אשתאה גם לך, אחפלא; ואולם יראתי
 געת בכרפיך ואנכי מצאוני מצוקות ונראות.
 170 אתמול - כחלף עשרים יום נמלטתי משד ים העכור,
 נשא נשאוני משברים וסערות-עז דחפוני
 מני אוניגיה האי, והנה טלטלני הדימון
 לשאת בתלאות גם פה. הן לא תכלינה, דיומי,
 לעולמי-עד, פי האלים יוסיפו כהנה וכהנהו
 175 אנא רחמיני, הגבירה; וכגברי על תלאות למכביר,
 אותך ראיתי ראשונה וביען אין איש אדענו
 בין בני האדם הדרים בארץ הזאת וכעיר בה.
 אנא, הראינו העיר וסחבה לי תני ואתכס,
 מכסה חבשת בו השמלות, בשימך פעמיך לדרך.
 180 ויתנו לך האלים כל אשר ישאל לבבך,
 בעל-נעמרים ובית, ויהיה זה לבבכם לב אחד
 בכל אשר תפנו, וביען אין טוב ואין גדול בעולם
 אשר יהיו הבעל והאשה לב אחד לשניהם
 בכל אשר יפנו בביתם למפח נפש משנאיחם,
 185 לששון לדורשי טובתם, ועל כלם לתהלה לעצמם."
 ענתה לו נבסיקיה לבנת-הזרעות ותאמר:

תבחר בתרנים ומשטים וספינות עשויות ישרות,
 והמה נגילו אל שוטם ברחבי הים האפרים.
 אולם אינני תפצה בשמועות הדפי, ולא ירנן
 אחרי איש, כי מאד רבים הנדים בין עמי הארץ,
 למען לא יבא הנקלה הבא לקראתנו להידי:
 מי הוא הנכרי הלו, האיש גבה תקומה הנאה
 עם נבסיקיהו ואיפה מצאתו, תזה לו תשואו
 אם מן העולים הלו, שנהגה לה מן הספינה,
 נכרי מארץ רחוקה, כי אין לנו עמים קרובים,
 או זה רק אחד האלים, לו התפללה ומצאתו,
 ירד ממרומי רקיע להיות אף לה כל הימים.
 טוב לה זה לכתה מפה, ומצאה לה בעל כלבבה
 בארץ אחרת, כי נבזים בעיניה כל עמי הארץ,
 בני הפיאקים החושקים אף בה, כל הרבים והטובים.
 פכה ידברו, והיו לי להרפה ולשנינה דברייהם.
 וככה הייתי אומרת גם אני, לו עשתה אחרת,
 אשר יש לה גם אם לא, ועל אפם ותמתם
 היתה מתחדה עם נכרים בטרם תשוא לבעל.
 ואתה, הנכרי, שים לבך לכל אשר אמר, למען
 יהיו מאבייך רעים לתשובה לביתך במהרה.
 עוד מעט וראית החרשה הנעימת, הקרושה לאתנה,
 סמוכה לדרך; בה תרזים ומען מפכה, ואחו
 סביב לה, ושמה לאבי שדמותיו וגה פוריה,
 תרזוק מאדם העיר כדי שמוע קול קורא מרחוק,
 שמה גם תשב ותשעה מעט קט, עד שגויע
 לחומת העיר, ונקנס תבוא עד ביתו של אבי.
 אפס, כשתאמין שבאנו זה כבר ונקנסנו בבית,
 בואה גם אתה העירה אל עם הפיאקים, ושאלה
 איפה הוא ביתו של אבי, אלקינואוס הנדיב.
 נקל מאד להכירו, אפילו תיגיק ינהגה,
 יען אין בית בין בתי כל הפיאקים, כביתו
 אשר לאיש אלקינואוס הנבור, מרום ונשא.
 והיה פעברך בנינו, וחלפת החצר הגדולה,
 מהיר והקנס לאולם, למען תגיע עד מושב
 אמי הנרתי היושבה על יד הפירים ואש תוקד,
 שורה חוטים כעין ארגמן הימים, נפלאים למראה.
 אל פני העמוד תשען, ומאחוריה השפחות,
 ושמה גם כסאו של אבי, הסמוך לאמי, בו ישב,
 ישמח את לבו ביין וכאחד מבני האלמות.
 שטה ועבר עליו; אולם חבק בידך את ברכי
 אמי הנרתי בתנה, כי תראה יום שובך הביתה
 בלב שמח ומהרה, ואם רחקה מאד מכורתך.

275

280

285

290

295

300

305

310

והלכה פלס אתנה מזרעו של נבס ותושאהו.
 נדלה קומתו - ונגבה, ותבריא גורתו, וקוצות
 ראשו לו עשתה תלתלים כמראה הפרח יקינטוס;
 כאותו גביע הכסף, זהב אפה האמן,
 אשר למדהו הפיטוס ופלס אתנה בו נמעה
 חכמה ותבונה בלבבו לעשות מעשהו כליל יפי -
 פכה שמכה או עליו חנו, על ראשו וכתפיו.
 ישב מרחוק על חוף הים זה רחב הדיים,
 מוהר בחן ובפי, והנערה הבתולה משתאה.
 ונשאה אמרתה ותאמר לשפחות המחלמות:
 שמען, אמהותי מלבינות הולעות, את אשר אגידה,
 אבל לא למרות רצון האלים השוכנים באולימפוס,
 בא יבא אותו הגבר אל גבול הפיאקים הנדיבים.
 תחלה לי נראה מכער, והיו בעיני כאחד האדם,
 עתה הוא נדמה לאלים היושבים במרחב שמים.
 לי לנאי מנו האלים פמהו איש לבעל נעורי,
 גבר הנרי פה אתנו, האמר פה לגור כל ימיו.
 אפס, שפחותי, מהרנה לנכרי גם מאכל גם משתה.
 מללה, ותנה האינו ועשו כאשר צותן
 לשים לפני אודיסס הנדיב מאכל ומשתה.
 אכל ושתה אודיסס הנדיב, האיש רב התלאות,
 אכל בתאבון, כי הרבה ימים לא אכל ולא שתה.
 אף נבסיקה לבנות הולעות אחרת זמה,
 צברה השמלות הנאות ומשימן על פני העגלה,
 אסרה הפרדים הקנאים אדירי הפרסר ותעל,
 ועוררה את אודיסס ותשאה אמרתה ותאמר:
 עתה קומה, הנכרי, ונלכה העירה ואנהגה
 אף אביאך בית אבי, האיש רב התבונה, כי שמה
 תמצא, מדמי, כיום כל אצילי עם הפיאקים.
 ואתה כדברי עשה, לא איש חסר תבונה מראך.
 כל עוד דרסנו בשדות ובין השדמות נלכה,
 תלך תלך לשפחות, ובקבות הצב והפרדים
 תחיש פעמיה, ואנכי הולכת לפניכם בדרך.
 אף בבואנו העירה, שפביב לה חמות גבהות -
 נמל מאד יפה לקריה מעבר מזה ומזה לה,
 אפס המבוא צר, כי אניות כפופות הקצות
 שומות בדרך, כי סככה מפלשת לספינות כל גבר;
 סמוך פה גם השוק הסובב להיכל פוסידון,
 סביב לו אבני מדות קבועות בארץ, מכתירות,
 שמה יכינו כל כלי האניות השחרות וצרכיהן;
 תרנים ומפשי ספינות ושמה יקציעו המשטים,
 יען אין לב הפיאקים לקשות ולאשפה, כי נשפם

230

235

240

245

250

255

260

265

270

שפך תפלתו מיד לבתו של ואוס הנהדר:

„שמעי תפילתי, בת־ואוס האוחז־באגיס, לא נצחה,

אנא שמעיני הפעם, כי הן לא שמעת תפילתי,

שועת טובע, עת הרע לי מרגיז־הארץ המהלל,

תניני ואמצא בעיני עם־הפואקים חן ורחמים.”

ככה התפלל, ופלט־אתנה האזינה תפלתו;

אך לא נגלתה לו בגלוי כי יראה את דודה,

אשר עמד באנפו, תמתו טרם שקכת,

עד שהגיע אודיסס הדומה לאלים לארצו.

והיה אם אך תשא חן בעיניך, ונמשה בך תרצה, -

תקנה לך אשר תראה בעיניך קרוביה ותשוב

לביתך הבנוי כמו רמים ולארץ מכורתך אהבת.”

ככה הביעה ומדפק בשוטה המזהיר הפרדים,

ואלה מהרו הרחיקו מחופי הנחל השוטף.

היו מיטיבים ורצים והיו מיטיבים ופוסעים.

היתה נוהגת בתבונה למען יטיבו אחריה

רגלי השפחות ואודיסס, ומדפק הפרדים בהשכל.

ושקע השמש בבואם עד חרשת־אתנה הנעימת,

חרשת הקנש, וישב אודיסס האיש האלהי.

325

330

315

320

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]